

тіанъ, при кои-то царѣ Христова-та черкова, смѣтавана отъ аріаны-тѣ, нѣмаше още миръ и тишинъ; защо-то като захванемъ отъ Константіа, сына Константинова, до смърть-тѣ Валентова, около четыредесать години, правовѣрны-тѣ страдахъ много, озлобленія и неволи, а кога-то сѣ роди Св. Евтимій, всичка-та скърбъ сѣ обърна въ радость. На пятъ мѣсѣцъ отъ Евтимово-то рождение, злочестый царь Валентъ, побѣденъ отъ Българы-тѣ, кои пленяхъ Тракія, побѣгва въ нѣкое село близо Одринъ града (Едрине) и скрива сѣ у еднъ плѣвницъ, кождо-то запалихъ, и тамъ живъ изгорѣ. Съ погынваніе-то на нечестивымъ царь, загуби сѣ и всичка-та сила Аріанска, и скоро, като настана Теодосій великій, даде сѣ на свѣты-тѣ черквы миръ и тишинъ. Слѣдъ малко врѣмѣ Евтиміевъ баща умрѣ; а вдовица-та Діониса като му напрви обѣды на стрѣваніе-то, приведе момче-то Евтиміа на прѣдъ брата си Свѣщенника Евдоксія, комѣ-то прѣдаде свое-то чѣдо, какво-то Анна, нѣкога прѣдаде Самвила на Бога. Евдокый го прие и, като го заведе при Епископа, о-